
HANNAH MAES

een nieuwe case van **Tille Vincent**

HIJ IS TERUG

 | LANNOO

www.lannoo.com
Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig
een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met
interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Tille Vincent
Coverontwerp: Studio Lannoo
Coverfoto: Shutterstock

De karakters in dit boek zijn gebaseerd op
de personages uit de reeks Code 37.
Code 37[®] is a trademark of Menuet/Medialaan -
Licensed by Medialaan.

D/2016/45/316 - NUR 332
ISBN 978 94 014 3348 8

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

1

*If you prick us, do we not bleed?
If you tickle us, do we not laugh?
If you poison us, do we not die?
And if you wrong us, shall we not revenge?
If we are like you in the rest, we will resemble you in that.
If a Jew wrong a Christian, what is his humility? Revenge.
If a Christian wrong a Jew, what should his sufferance be by
Christian example? Why, revenge.
The villany you teach me, I will execute, and it shall go hard but
I will better the instruction.*

– Camaël

Hoofdinspecteur Hannah Maes las de tekst op haar computerscherm nog een keer, maar de woorden drongen niet tot haar door. Ze sloot de e-mail en strekte haar hand uit naar de mobiele telefoon die naast het toetsenbord lag. Haar man was zijn telefoon die ochtend thuis vergeten. Ze had hem de voordeur achter zich horen dichttrekken toen het toestel zoemde om aan te geven dat er een bericht was binnengekomen. Hannah was hem nog achternagerend met de telefoon in haar hand, maar buiten had ze zijn auto al de hoek zien omgaan.

Het verbaasde haar dat Koen zijn telefoon vergeten was. Meestal leek het ding aan zijn hand gekleefd te zijn en ze ergerde zich dagelijks aan zijn eeuwige getokkel op het schermpje. Ze herinnerde zich dat hij haar de vorige avond verteld had dat hij een fotoshoot moest doen in Gent en besliste om het toestel mee te nemen en later op de dag bij hem langs te brengen.

Ze liet haar vinger een paar seconden boven het toestel zweven en duwde dan op de ronde knop onderaan. Het scherm lichtte op. Ze zag een foto van hun kinderen waarop de jongste, Kobe, probeerde om zijn zus Roos een zoen te geven. Dat was duidelijk niet naar de zin van Roos, haar gezicht sprak boekdelen. Hannah kende de foto intussen met haar ogen dicht. Hij was ooit gebruikt in een grote reclamecampagne en er hing een ingelijste vergroting in de woonkamer.

Boven de vrolijke gezichtjes op het scherm zweefden de eerste zinnen van het bericht dat die ochtend om halfacht was binnengekomen. De afzender was een zekere Véronique, een naam die bij Hannah geen belletje deed rinkelen. Koen werkte haast elke dag met modellen en had hun nummers in zijn telefoon opgeslagen.

‘Koekielove. Kben in hotel en ksta heet. Kamer 433. Ik...

De rest van het bericht kon ze niet lezen. Daarvoor had ze de beveiligingscode van Koens telefoon nodig. Niet zo heel lang geleden was dat 250820, een verwijzing naar de datum waarop ze elkaar ontmoet hadden, maar toen ze de cijfers intoetste, had de

telefoon aangegeven dat de combinatie niet correct was. Ze had het nog een keer geprobeerd met dezelfde en andere codes, maar het was duidelijk dat Koen de beveiligingscode veranderd had en het onmogelijk was om in zijn telefoon te raken.

Hannah liet het scherm zwart worden en leunde achterover in haar bureaustoel. Ze overwoog om binnen te springen bij de CCU¹ en Benny te vragen of hij het bericht voor haar kon opvragen. Vroeger had hun dienst ook een apparaat gehad waarmee ze een mobiele telefoon konden uitlezen, maar ze had geen idee wie het op dit moment in zijn bezit had. Voor Benny was het een eitje, maar Hannah wist dat hij vragen zou stellen en dan moest ze hem vertellen dat het om een privézaak ging. Tegenwoordig was niemand bij de politie er happig op om zonder de nodige handtekeningen en toestemming iets te regelen, omdat je job op de helling stond als het ontdekt werd. Hannah had er bovendien een hekel aan om haar persoonlijke vuile was uit te hangen in het politiebureau. Smeuïge nieuwtjes als dit gingen tussen de collega's sneller rond dan syfilis in een bordeel. Ze kon het dus maar beter voor zichzelf houden.

Ze las het stukje bericht opnieuw en probeerde het vervolg te raden. Heel wat fotomodellen gebruikten een troetelnaam voor Koen, maar Hannah was 'Koekielove' nooit eerder tegengekomen en ze had geen idee wie Véronique was. Fotoshoots waren bovendien wel vaker in een hotel en als het buitenlandse modellen waren, pikte Koen hen meestal op bij het hotel om dan samen

¹ Computer Crime Unit.

naar de locatie te rijden. Maar ze kon niet geloven dat een model 'ksta heet' schreef om aan te geven dat ze zin had in de opdracht.

Hannah ademde diep in en blies haar wangen bol. De afgelopen maanden waren allesbehalve gemakkelijk geweest. Koen had het ontzettend druk met opdrachten voor reclamebureaus en kwam elke avond laat thuis. Hannah bleef wakker tot ze zijn auto de oprit hoorde opdraaien en hij naar binnen kwam. Meestal was hij kort van stof en ging hij achter zijn computer zitten met het excuus dat hij de opdracht van de volgende dag nog moest voorbereiden. Vaak zette ze een bord opgewarmd eten voor hem neer, dat ze dan 's ochtends onaangeroerd in de vuilnisbak kieperde. Een paar keer was ze 's nachts naar beneden gegaan en had ze hem slapend op de sofa aangetroffen terwijl de televisie nog aanstond. Ze had hem gevraagd waarom hij niet naar bed kwam als hij klaar was met zijn werk, maar hij had geantwoord dat het onmogelijk was om in slaap te raken als zijn hoofd niet leeg was. Toen ze voorzichtig opmerkte dat het al weken geleden was dat ze seks hadden gehad, was Koen boos geworden en had haar verteld dat zijn hoofd er echt niet naar stond. Hannah was er niet verder op ingegaan en had er in de dagen die volgden niets meer over gezegd. Het gebeurde wel vaker dat zij en Koen een hele tijd weinig of geen fysiek contact hadden met elkaar. Soms zat Hannah zo diep in een zaak dat ze amper tijd had voor haar kinderen, laat staan voor Koen. Gelukkig was er dan haar buurvrouw die voor Roos en Kobe zorgde alsof het haar eigen kinderen waren. Koen zat in de herfst en de winter vaak voor langere tijd in het buitenland op plaatsen waar voldoende licht was voor de fotoreportages

die hij maakte. Tot nu toe hadden ze die periodes kunnen overbruggen en waren ze aan het einde altijd dichter naar elkaar toe gegroeid. Maar deze keer was het anders, wist Hannah. Koen leek de voorbije maanden met opzet van huis weg te blijven, waardoor de zorg voor de kinderen al te lang op Hannahs schouders terechtkwam. Ze was intussen doodmoe en kon zich steeds moeilijker concentreren.

De situatie thuis was natuurlijk niet het enige obstakel. Een paar maanden geleden was haar collega Charles Ruiters opgenomen in het ziekenhuis met vage klachten. Ze hadden een kwaadaardige tumor ontdekt en Charles had meteen onder het mes moeten. De operatie was geslaagd, maar nu kreeg hij chemotherapie, waardoor hij nog een heel tijd thuis moest blijven. Commissaris Greet Adriaans had Hannah beloofd dat er naar versterking gezocht werd, maar tot nu toe was er geen extra hulp aangenomen, waardoor het team van de zedenpolitie zwaar onderbemand was. Hannah had haar overste uitgelegd dat het vaak zwoegen was met vier collega's. Het werk rondkrijgen met drie was eenvoudigweg onmogelijk, maar Greet Adriaans had haar schouders opgehaald en gezegd dat ze geen wonderen kon verrichten. Blijkbaar hadden niet zoveel rechercheurs zin om te komen werken bij de sectie en zij die het wel wilden doen, kregen vaak geen toestemming van hun oversten.

Hannah keek naar de stapel gekleurde kartonnen mappen die op een hoek van haar bureau lag. Elke map bevatte de uitgeprinte versie van een niet-afgehandelde case. De voorbije weken waren bijzonder hectisch geweest omdat er haast elke dag een nieuwe

klacht binnenkwam die onderzocht moest worden. Bovendien moesten haar rechercheurs regelmatig bijscholingen volgen en raakten ze amper rond met alle administratieve rompslomp die van hen gevraagd werd. Hannah had de commissaris gewaarschuwd dat er fouten zouden gebeuren als er niet snel een oplossing voor het personeelsprobleem gevonden werd, maar Greet Adriaans had haar laten weten dat haar handen gebonden waren en ze voorlopig weinig voor Hannah kon doen. Ze moesten roeien met de riemen die ze hadden tot er een witte raaf verscheen die Charles' job tijdelijk zou overnemen. Hannahs collega's Bob en Barbara liepen er bleek en gespannen bij en Hannah wist dat ze hun onmogelijk kon vragen om er nog meer werk bij te nemen.

Ze tikte nog een keer nijdig op de knop van de telefoon en las het bericht voor de zoveelste keer.

‘Koekielove’, mompelde ze. ‘Wat een belachelijke naam is dat.’

Zij en Koen hadden elkaar nooit koosnaampjes gegeven. Het paste niet bij het soort mensen dat ze waren. Af en toe noemden ze elkaar ‘mijn lief’, maar verder ging het niet.

Hannah besloot om voorlopig niets te doen. Ze was aanvankelijk van plan geweest om Koens assistente Line te bellen om te vragen waar ze aan het werken waren, maar ze had er de energie niet voor. Ze zou het toestel straks gewoon weer thuis op tafel leggen waar hij het had achtergelaten. Misschien zei ze iets over het bericht dat ze gelezen had, misschien ook niet. Dat zou ze laten afhangen van de sfeer straks. Ze vertrouwde erop dat ze het meteen zou doorhebben of hij haar al dan niet iets op de mouw probeerde te spelden. Bij de minste twijfel zou ze doorvragen tot ze

de waarheid kende. Ze schoof het toestel naar een hoek van het bureau en trok het toetsenbord van de computer naar zich toe. Het computerscherm sprong weer tot leven.

Hannah leunde naar voren op haar ellebogen en las de Engelse tekst in de e-mail nog een keer. De woorden deden een belletje rinkelen, maar ze kon zich niet genoeg concentreren om te weten waar ze vandaan kwamen. Hannah kopieerde een stukje tekst en liet Google zijn werk doen.

Ze klikte de link Shakespeare.mit.edu/merchant aan en begon te lezen. De tekst kwam blijkbaar uit *The Merchant of Venice* van Shakespeare. Ze las hem nog een keer maar had geen flauw idee wat de afzender ermee bedoelde.

‘Camaël, jongen, je spreekt in raadsels’, mompelde ze.

Hannah sloot de e-mail en geeuwde luid en ongegeneerd. Ze kreeg wel vaker berichten van rare mensen die het prettig vonden om haar raadsels voor te schotelen. Waarschijnlijk was deze Camaël ook weer een halvegare die ontdekt had hoe hij raadselachtige berichten kon sturen naar politiemensen. Ze klikte met haar muis ‘doorsturen’ aan en zond de mail naar Benny met de vraag het IP-adres te controleren. Als de afzender een beetje verstandig was, had hij de mail verstuurd vanuit een bibliotheek of internetcafé en konden ze niet ontdekken waar hij vandaan kwam.

Er werd zachtjes op de deur geklopt. Barbara kwam het bureau binnen zonder Hannahs antwoord af te wachten. Ze zette twee

kartonnen bekers met een plastic deksel op Hannahs bureau en liet zich op een stoel zakken.

‘Ik heb koffie meegebracht’, zei ze, wijzend op de bekers. ‘Echte koffie, niet het slootwater dat ze ons hier durven voorschotelen. Die met de Z is voor jou. Geen melk, geen suiker.’

Hannah glimlachte dankbaar naar haar collega. Uiterlijk leken de twee vrouwen in niets op elkaar, maar verder was Barbara in zowat alles de jongere versie van de hoofdinspecteur.

Barbara Defranq was minstens twintig centimeter groter dan Hannah en graatmager. Met haar spierwitte huid en korte zwarte haren was ze een opvallende verschijning. Haar rechteroog loenste een beetje, waardoor het leek alsof ze een beetje scheel keek. De grote, brede mond trok haar smalle gezicht nog meer uit proportie. Toch was Barbara allesbehalve onaantrekkelijk. De kleine foutjes maakten haar gezicht net heel bijzonder. Hannah hield vooral van Barbara’s onverstoorbaarheid en haar fijne gevoel voor humor. Bovendien had ze, in tegenstelling tot Hannah, zelden of nooit last van haar humeur. Op professioneel vlak was ze intussen Hannahs gelijke. Ze zag dingen die anderen niet zagen en kon zich als een pitbull vastbijten in een zaak, waarbij ze pas losliet als de onderste steen was omgekeerd.

Na een wat hobbelige start had Barbara zich ontpopt tot een bijzonder professionele rechercheur die gewaardeerd werd door alle collega’s in het korps. Zij en Hannah waren ook buiten het werk vriendinnen geworden en Barbara had zelfs een paar keer op Roos en Kobe gepast. Ze woonde alleen in een piepkleine studio in het centrum van Gent en vond het niet erg om overuren te klopp-

pen of een handje toe te steken wanneer Hannah hulp nodig had.

‘Dank je wel’, zei Hannah terwijl ze de kartonnen beker in haar handen nam. Ze dronk van de warme koffie en glimlachte. Het was precies wat ze nodig had. Toen liet ze zich zuchtend tegen de leuning van haar stoel zakken.

‘Alles oké met jou?’ Barbara keek haar overste over de rand van haar koffiebeker onderzoekend aan.

Hannah haalde haar schouders op. Ze was niet van plan om iets los te laten over Koen, maar Barbara was haar voor.

‘Heb je een nieuwe gsm?’ vroeg ze toen het toestel dat op de hoek van het bureau lag begon te vibreren. Het was de eerste keer dat er een telefoongesprek binnenkwam en Hannah moest moeite doen om het toestel niet op te nemen en te kijken wie met Koen wilde spreken.

Hannah schudde haar hoofd. ‘Hij is van Koen’, zei ze. ‘Hij is zijn toestel vanmorgen thuis vergeten. Ik wilde hem straks langsbrengen. Hij heeft een fotoshoot in Gent vandaag.’

Barbara knikte, maar het antwoord had haar nieuwsgierigheid niet bevredigd. Ze keek Hannah onderzoekend aan.

‘Er is iets met jou,’ zei ze, ‘en ik heb het gevoel dat die gsm er iets mee te maken heeft. Maar je hoeft me niets te vertellen, natuurlijk. Ik snap wel dat het privé is.’

Ze zweeg een paar seconden alsof ze op een antwoord van Hannah wachtte en glimlachte dan breed. ‘Tenzij je het wilt vertellen, natuurlijk. Dan ben ik één en al oor.’

Hannah griste de telefoon van de tafel en stopte hem in de zak van haar jasje.

‘Sinds wanneer ben jij madame Blanche?’ vroeg ze een tikkeltje geïrriteerd. ‘Je glazen bol werkt trouwens niet, want er is niets aan de hand met mij of met dat telefoontoestel. Ik weet gewoon nog niet waar Koen aan het werken is.’

‘Bel Line’, zei Barbara schouderophalend. ‘Dan weet je toch meteen waar hij zit? Waarschijnlijk vindt zij het niet eens erg om het toestel op te pikken.’

Hannah wreef met beide handen haar haren naar achteren. ‘Zodra jij hier klaar bent, bel ik Line en zie ik wel hoe ik het toestel bij hem krijg.’

Het klonk kortaf en onvriendelijker dan ze wilde, maar ze had geen zin om tekst en uitleg te geven. Barbara zwaaide haar handen in een verontschuldigend gebaar voor haar borst.

‘Sorry’, zei ze. Hannah kon horen dat ze verontwaardigd was. ‘Ik wil me absoluut niet met jouw privé zaken bemoeien. Ik kwam alleen maar langs om je te vertellen dat er gisteravond een nieuwe case is binnengekomen.’

Hannah nam nog een slok van de koffie en keek Barbara aan.

‘Sorry’, zei ze. ‘Ik heb mijn dag niet vandaag. Vertel maar.’

‘Misschien is het goed om Bob erbij te halen?’ vroeg Barbara. ‘Dan weet hij ook waarover het gaat.’

Hannah stond op en gaf met een knikje van haar hoofd aan dat ze naar beneden gingen.

‘Ik was al bang dat ik de boel alleen overeind moest houden’, zei Bob toen hij de twee vrouwen de trap zag afkomen. Hij wees op de koffiebekers die Hannah en Barbara in hun hand hadden. ‘Hebben jullie ook echte koffie voor mij?’

Barbara keek haar collega een paar tellen geringschattend aan.

‘Nee’, zei ze. ‘Voor jou heb ik geen koffie meegebracht. En dat gaat ook niet gebeuren zolang je nog in het rood staat bij mij. Eerst betalen, dan zie ik wel of ik je trakteer.’

Bob mompelde iets wat ze niet konden verstaan en liep voor de twee vrouwen uit naar de ruimte waar ze vergaderden.

Het rook vreemd in de vergaderzaal en Bob zette het raam op een kier. Hannah en Barbara gingen op de versleten stoelen zitten, die kraakten alsof ze elk moment door hun poten konden zakken. Barbara zette haar beker neer en ging met een vinger over het tafelblad.

‘Poetsen ze hier tegenwoordig niet meer?’ vroeg ze. Ze nam een paar servetten van een stapel die in het midden van de tafel lag, spuwde erop en begon ijverig te boenen op een kleverige vlek.

‘Godverdomme, Barbara’, zei Bob. ‘Dat is smerig! Maak jij nu echt de tafel schoon met speeksel?’

Barbara mikte de prop in de vuilnisbak en keek Bob grinnkend aan.

‘Moederkeszalf’, zei ze. ‘Is geweldig ontsmettend.’

Hannah zuchtte diep en keek haar collega’s een paar seconden zwijgend aan.

‘Bon’, zei ze. ‘Barbara? Jij had iets te vertellen?’

De jonge vrouw haalde een notitieboekje uit de achterzak van haar spijkerbroek en bladerde erin. Ze krabde even in haar haren toen ze las wat ze opgeschreven had.

‘Ik was gisteravond nog hier toen een meisje met haar twee

ouders binnenkwam', begon ze. 'Het meisje heette Stella. Stella Vanhaverbeke. Zestien jaar. Ze zit in het vierde jaar van de middelbare school. Latijn en wiskunde. Daarnaast werkt ze voor een modellenbureau. Vooral foto's voor folders van kledingmerken.'

Hannah zag hoe Bob zich wat rechter zette. Barbara had zijn volledige aandacht nu.

'De ouders hadden eerder die dag een envelop in de bus gekregen met een stick erin.' Barbara keek haar collega's even aan en nam een slok koffie. 'Toen ze zagen wat op de stick stond, kregen ze bijna een hartverzakking. Het was een filmpje waarin hun dochter seks had met een ander meisje.'

Bob floot even tussen zijn tanden en ging achteruit op zijn stoel zitten. Hij vouwde zijn handen over zijn buik en kraakte zijn vingers.

'Maak dat maar eens mee als vader', bromde hij.

'En de ouders hebben geen flauw idee wie hun die stick bezorgd heeft?' vroeg Hannah. 'Zat er een briefje bij?'

Barbara schudde haar hoofd. 'Er zat een kaartje bij met "Omdat ik het goed met jullie voorheb". Verder geen naam, niks.'

'Vreemd', mompelde Hannah.

'Ze hebben het filmpje aan hun dochter getoond toen ze thuis kwam van school. Zij was natuurlijk in alle staten. Hoe zou je zelf zijn?' ging Barbara verder. 'Het is opgenomen in de slaapkamer van dat andere meisje, dus Stella gaat ervan uit dat zij het filmpje gemaakt heeft, maar ze heeft geen flauw idee waarom.'

'Ze zijn toch meteen naar dat andere meisje gegaan?' vroeg Bob.

Barbara knikte bevestigend. ‘Ze zijn inderdaad meteen naar die vriendin gereden. Sophie heet ze. Maar zij viel blijkbaar uit de lucht. Ze had geen flauw idee hoe zoiets mogelijk was en beweerde bij hoog en bij laag dat ze er niets mee te maken had.’

Barbara legde uit dat Stella en haar ouders niet geloofden dat Sophie niets van het filmpje wist, maar het meisje hield voet bij stuk en zei dat ze geen idee had wie dat filmpje gemaakt had en wie het aan de ouders van Stella bezorgd had. Uiteindelijk zagen de ouders van Stella geen andere oplossing dan naar het politiebureau te komen om aangifte te doen.

‘De ouders hebben er niet echt problemen mee dat hun dochter seks heeft met een ander meisje’, zei Barbara. ‘Ze willen alleen weten wie dit filmpje gemaakt heeft en wat ermee gebeurt. Ze zijn allemaal als de dood dat het plots op internet verschijnt. Dan kan Stella wel een streep trekken door haar carrière als fotomodel.’

‘Stella is bovendien nog maar zestien’, zei Hannah. ‘Hoe oud is die vriendin?’

‘Dezelfde leeftijd’, antwoordde Barbara.

‘Ik wil die zaak gerust op me nemen’, antwoordde Bob. Hij duwde zijn stoel van de tafel en stond op.

‘Dat dacht ik niet’, antwoordde Hannah. ‘Barbara gaat hiermee verder. Voor zover ik weet zit jij nog met twee grote zaken waarin maar weinig schot komt. Ben je al iets meer te weten gekomen over de verkrachting van die jongen in het Citadelpark?’

Bob krabde in zijn haren en zuchtte diep.

‘Nope’, zei hij. ‘Niks. Niemand heeft iets gezien en niemand wil praten. Zoals gewoonlijk.’

Hannah stond ook op en schoof haar stoel langzaam onder de tafel.

‘Dan stel ik voor dat jij daarmee verder gaat’, zei ze. ‘Als ik me niet vergis, liggen er wel een stuk of tien lopende zaken die nog serieus wat werk vragen. Dat filmpje van Stella is volgens mij overigens een storm in een glas water. Ik zoek die meisjes later vandaag wel even op met Barbara en zie wel hoe we verder gaan.’

‘Wanneer krijgen we er eindelijk iemand bij?’ vroeg Bob toen ze in de gang stonden. ‘De commissaris moet toch beseffen dat we het werk met drie niet aankunnen? Was er geen extra rechercheur beloofd?’

Hannah haalde haar schouders op. ‘Ik spring straks wel bij Greet binnen’, zei ze. ‘Heeft er trouwens iemand nog iets van Charles gehoord?’

Bob en Barbara wisselden zwijgend een blik.

‘Wij zijn zaterdag bij hem langs geweest’, zei Barbara. ‘Ik heb je nog proberen te bellen, maar je nam niet op...’

‘Charles vond het jammer dat je er niet bij was’, vulde Bob haar aan.

‘Ik herinner me niet dat we iets afgesproken hadden’, zei Hannah ongemakkelijk. ‘Dat moet helemaal uit mijn geheugen verdwenen zijn. Soit. Ik bel hem vandaag of morgen op om te horen hoe het met hem gaat. Laten we er maar van uitgaan dat geen nieuws nog altijd goed nieuws is.’

Ze zag hoe Bob en Barbara weer naar elkaar keken, maar besloot er niet verder op in te gaan.

‘Maak een afspraak met die meisjes’, zei ze tegen Barbara en ze liep de trap op naar haar bureau.

‘Wil je straks een broodje?’ riep Barbara haar na. ‘Ik ga er sowieso een halen.’

‘Doe maar een martino’, antwoordde Hannah voor ze de deur achter zich sloot.

2

‘Je raadt nooit wie ik bij de snackbar tegenkwam’, zei Barbara. Ze had haar jas nog aan en Hannah voelde de koude buitenlucht die ze had meegebracht. ‘Ik stond aan te schuiven bij Krokantino op de Kortemunt en toen ik naar buiten ging met onze bestelling, stond Koen ook in de rij. Ik heb hem verteld dat jij zijn telefoon had. Hij is aan het werk vlak bij het Novotel, maar zei dat je geen moeite moest doen om de telefoon langs te brengen. Hij kwam hem straks wel oppikken.’

Hannah wist een paar seconden niet wat ze moest zeggen. Ze nam het broodje aan dat Barbara haar toestak en legde het op haar bureau.

‘Was er iemand bij hem?’ vroeg Hannah.

‘Nee’, antwoordde Barbara een beetje verbaasd. ‘Hij was alleen en zei dat hij de bestelling kwam ophalen voor de crew. Wie moest er volgens jou bij hem zijn?’

Hannah haalde haar schouders op.

‘Niemand’, antwoordde ze. ‘Misschien was Line bij hem. Normaal gaat zij de broodjes halen, toch?’

Barbara had intussen haar jas uitgetrokken en hem over een stoel gegooid. Nu was ze bezig haar broodje uit te pakken. Hannah vroeg zich af of ze van plan was het in haar kantoor op te eten en

wilde er een opmerking over maken. Ze had geen zin in Barbara's gezelschap op dit moment.

Van beneden in het Kremlin klonken stemmen. Bob zei lachend iets tegen iemand en Hannah herkende de diepe bariton van Koen toen hij antwoordde.

'Als je van de duivel spreekt...' zei Barbara lachend. 'Daar zal je Koen hebben. Hij komt waarschijnlijk zijn telefoontoestel oppikken.'

Barbara trok de deur van het kantoor open en liep met het broodje in haar handen de trappen af. Hannah greep met beide handen het tafelblad vast en bleef gespannen zitten. Ze hoorde haar collega's vrolijk met Koen babbelen en diepte het telefoontoestel op uit haar jaszak. Het stukje bericht stond intussen in haar geheugen gegrift, maar toch kon ze het niet laten de knop nog een keer in te drukken en het opnieuw te lezen.

'Koekielove. Kben in hotel en ksta heet. Kamer 433. Ik...'

Intussen waren er veel meer sms'jes en oproepen binnengekomen, maar die interesseerden haar niet.

Ze hoorde iemand de trap op komen, zette het toestel uit en liet het in de bovenste la van haar bureau vallen. Hannah had besloten te doen alsof haar neus bloedde. Koen moest voorlopig niet weten dat ze het bericht op zijn telefoon gelezen had.

'Barbara vertelde me dat jij mijn telefoon had.' Koen stond voor Hannahs bureau en keek haar met een twijfelende glimlach aan. Hannah bleef naar het scherm van haar computer staren en knikte afwezig.

‘Waarom heb je Line niet even gebeld?’ zei hij. ‘Ze had die gsm meteen kunnen oppikken. Ik besefte niet eens dat ik hem thuis vergeten was.’

Hannah keek hem fronsend aan. Ze wist dat hij loog, want Koen en zijn telefoontoestel waren onafscheidelijk. Traag opende ze de lade van haar bureau en schoof het toestel naar hem toe. Koen zette het toestel aan en las snel de berichten die waren binnengekomen. Toen liet hij het toestel in zijn zak glijden.

‘Ik heb net gehoord dat ik volgende week een paar dagen naar Portugal moet voor een opdracht’, zei hij.

Hannah wilde hem vragen hoe hij een nieuwe opdracht kon krijgen terwijl zijn telefoontoestel bij haar lag, maar hield zich net op tijd in. Ze drukte op een toets op haar toetsenbord en opende de e-mail die ze eerder die ochtend ontvangen had. Zonder iets te lezen liet ze haar blik over het scherm dwalen.

‘En dat zeg je nu pas’, zei ze. ‘Ik heb het ook druk. We zitten hier met te weinig mankracht en ik weet nu al niet meer hoe ik alles moet bolwerken. Hoe moet het dan met de kinderen? Ik kan hen niet elke dag van school halen.’

Koen maakte een gebaar om uit te drukken dat hij er ook niets aan kon doen.

‘Het is de opdrachtgever voor wie ik vandaag aan het werken ben, die is niet tevreden met het resultaat’, antwoordde hij. ‘Alles loopt fout. Er is te weinig licht en elke foto ziet er grijs en doods uit. De klant heeft de foto’s dringend nodig voor zijn zomerbrochure en het enige dat we kunnen doen, is verkassen naar het bui-